VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

2025. gada 23. jūlijā *

Kopējā zivsaimniecības politika – *IOTC* rezolūcija par zivju pievilināšanas ierīču pārvaldību – Komisijas iebildums – Pieprasījuma veikt iekšēju pārskatīšanu noraidīšana – Regulas (EK) Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkts – Akts, par kuru var iesniegt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu – Jēdziens "noteikumi, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā" – Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta f) apakšpunkts

Lietā T-1049/23

Bloom, Parīze (Francija), ko pārstāv *F. Lafforgue*, advokāts,

prasītāja,

ko atbalsta

Blue Marine Foundation, Londona (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *P. de Bandt* un *C. Binet*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *A. Dawes*, *B. Hofstötter* un *D. Milanowska*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Pérez-Zurita Gutiérrez* un *A. Gavela Llopis*, pārstāves,

un

Francijas Republika, ko pārstāv *B. Fodda*, *M. de Lisi*, *B. Travard* un *P. Chansou*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

* Tiesvedības valoda – franču.

šādā sastāvā: priekšsēdētāja K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*], tiesneši E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], G. Hese [*G. Hesse*] (referents), J. Dimitrakopuls [*I. Dimitrakopoulos*] un B. Ričiova [*B. Ricziová*],

sekretāre: P. Nunjesa Ruisa [*P. Nuñez Ruiz*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2025. gada 13. februāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *Bloom* lūdz atcelt Eiropas Komisijas 2023. gada 30. augusta lēmumu, ar kuru kā nepieņemams ir noraidīts tās 2023. gada 11. maija pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu attiecībā uz Komisijas lēmumu, ar ko tika izteikts iebildums pret Indijas okeāna tunzivju komisijas (*IOTC*) Rezolūciju Nr. 23/02 par zivju pievilināšanas ierīču (turpmāk tekstā – "ZPI") pārvaldību tās kompetences apgabalā (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītāja ir nevalstiska organizācija (NVO), kuras mērķis ir veicināt jūras bioloģiskās daudzveidības un jūras dzīvotņu saglabāšanu.

3 *IOTC* ir starptautiska organizācija, kuras mērķis ir saglabāt tunzivju resursus Indijas okeānā un kurā Eiropas Savienība ir līgumslēdzēja puse saskaņā ar Padomes Lēmumu 95/399/EK (1995. gada 18. septembris) par Kopienas pievienošanos Nolīgumam par [*IOTC*] izveidi (OV 1995, L 236, 24. lpp.).

4 Saskaņā ar Nolīguma par [*IOTC*] izveidi (OV 1995, L 236, 25. lpp.) IX panta 1. punktu minētā komisija "ar divu trešdaļu [..] locekļu balsu vairākumu var apstiprināt resursu saglabāšanas un apsaimniekošanas pasākumus, kas uzliek saistības [*IOTC*] komisijas locekļiem [..]".

5 Nolīguma par [*IOTC*] izveidi IX panta 5. punkts noteic:

"Jebkurš [*IOTC*] loceklis 120 dienu laikā no norādītā datuma vai kādā citā laikposmā, ko noteikusi [*IOTC*] [..], var iebilst pret resursu saglabāšanas un apsaimniekošanas pasākumu, kas apstiprināts, ievērojot 1. punktu. Šis pasākums neuzliek saistības [*IOTC*] loceklim, kas pret to iebilst. Jebkurš cits [*IOTC*] loceklis var tāpat izteikt iebildumu 60 dienu laikā pēc 120 dienu termiņa beigām. [..]"

6 Minētā Nolīguma par [*IOTC*] izveidi IX panta 6. punkts formulēts šādi:

"Ja pret pasākumu, kas apstiprināts, ievērojot 1. punktu, iebilst vairāk nekā viena trešdaļa [*IOTC*] locekļu, šis pasākums neuzliek saistības pārējiem locekļiem; bet tas neliedz nevienam no viņiem to ieviest."

7 Padomes Lēmumā (ES) 2019/860 (2019. gada 14. maijs) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem [*IOTC*], un ar kuru atceļ 2014. gada 19. maija Lēmumu par nostāju, kas Savienības vārdā jāpieņem *IOTC* (OV 2019, L 140, 33. lpp.), ir noteikta nostāja, kas Savienībai jāpieņem *IOTC* laikposmā no 2019. līdz 2023. gadam. Lēmuma 2019/860 I pielikumā ir ietverti "principi" un "orientējoši norādījumi". Saskaņā ar šā pielikuma 2. punkta f) apakšpunktu Savienība vajadzības gadījumā cenšas atbalstīt *IOTC* tādu pasākumu pieņemšanā, kuri paredzēti, lai pārvaldītu ZPI izmantošanu, jo īpaši, lai uzlabotu datu vākšanu, pareizi kvantificētu, izsekotu un uzraudzītu ZPI izmantošanu, samazinātu ietekmi uz jutīgiem tunzivju krājumiem, mazinātu ZPI iespējamo ietekmi uz mērķsugām un nemērķa sugām, kā arī uz ekosistēmu.

8 Lēmuma 2019/860 II pielikumā ir noteikta procedūra, ko piemēro, lai katru gadu noteiktu Savienības nostāju, un tajā paredzēts:

"Pirms katras *IOTC* sanāksmes, kurā minētā struktūra ir aicināta pieņemt lēmumus ar juridiskām sekām Savienībai, tiek veikti pasākumi, kas vajadzīgi, lai nostājā, kas Savienības vārdā paužama saskaņā ar I pielikumā izklāstītajiem principiem un orientējošajiem norādījumiem, tiktu ņemta vērā jaunākā zinātniskā informācija un cita relevanta informācija, kas nosūtīta Eiropas Komisijai.

Šajā nolūkā, pamatojoties uz minēto informāciju, Komisija pietiekami laicīgi pirms katras *IOTC* padomes sanāksmes Padomei, lai tā varētu apspriest un apstiprināt Savienības vārdā paužamās nostājas detaļas, nosūta rakstisku dokumentu, kurā detalizēti izklāstīti ierosinātie Savienības nostājas precizējumi.

Ja *IOTC* sanāksmes gaitā, arī uz vietas, panākt vienošanos par jauno elementu iekļaušanu Savienības nostājā nav iespējams, šo jautājumu nodod Padomei vai tās darba sagatavošanas struktūrām."

9 Sestajā ārkārtas sesijā, kas notika 2023. gada 3.–5. februārī, *IOTC* pieņēma Rezolūciju Nr. 23/02 par ZPI pārvaldību. ZPI ir mākslīgas peldošas sistēmas zivju pievilināšanai, lai atvieglotu zveju. Minētajā rezolūcijā it īpaši bija paredzēts pakāpeniski samazināt vienam kuģim atļauto dreifējošo ZPI skaitu, izveidot dreifējošo ZPI reģistru, lai palielinātu šo ierīču pārskatāmību un uzraudzību, un aizliegt katru gadu 72 dienas Indijas okeānā izmantot dreifējošās ZPI.

10 Saskaņā ar Rezolūcijas Nr. 23/02 otro apsvērumu Nolīguma par 1982. gada 10. decembra Apvienoto Nāciju Jūras tiesību konvencijas īstenošanu attiecībā uz transzonālo zivju krājumu un tālu migrējošo zivju krājumu saglabāšanu un apsaimniekošanu (OV 1998, L 189, 17. lpp.) 5. un 6. pantā ir prasīts, lai valstis plaši piemērotu piesardzības pieeju tālu migrējošo zivju krājumu saglabāšanai, apsaimniekošanai un izmantošanai, lai aizsargātu dzīvos jūras resursus un saglabātu jūras vidi.

11 Saskaņā ar Rezolūcijas Nr. 23/02 trešo apsvērumu, piemērojot piesardzības pieeju, šā sprieduma 10. punktā minētā nolīguma 6. pants prasa, lai valstis rīkotos vēl uzmanīgāk, ja informācija ir neskaidra, apšaubāma vai neatbilstīga, un aizliedz atsaukties uz atbilstošas zinātniskās informācijas trūkumu, lai saglabāšanas un apsaimniekošanas pasākumus atliktu uz vēlāku laiku vai tos neveiktu vispār.

12 Komisija 2023. gada 11. aprīlī Savienības vārdā izteica iebildumu Nolīguma par [*IOTC*] izveidi IX panta 5. punkta izpratnē pret Rezolūciju Nr. 23/02 (turpmāk tekstā – "strīdīgais iebildums") (skat. šā sprieduma 5. punktu). Paskaidrojošā vēstulē Komisija būtībā norāda, ka minētās

rezolūcijas īstenošana ir nesamērīgs slogs tādu kuģu flotēm, kuri zvejo ar riņķvadu, vai pat šāda īstenošana ir praktiski neiespējama. Turklāt šajā rezolūcijā ietvertie pasākumi neesot pamatoti ar zinātniskiem pierādījumiem.

13 Desmit citi *IOTC* locekļi izteica iebildumus pret Rezolūciju Nr. 23/02 Nolīguma par [*IOTC*] izveidi IX panta 5. punktā noteiktajā termiņā. Tāpēc šī rezolūcija nekļuva saistoša saskaņā ar šā panta 6. punktu (skat. šā sprieduma 5. un 6. punktu).

14 2023. gada 11. maijā prasītāja iesniedza Komisijai pieprasījumu veikt strīdīgā iebilduma iekšēju pārskatīšanu saskaņā ar 10. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Savienības iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2021. gada 6. oktobra Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/1767 (OV 2021, L 356, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Orhūsas regula").

15 Ar apstrīdēto lēmumu Komisija noraidīja prasītājas iesniegto pārskatīšanas pieprasījumu kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka strīdīgais iebildums nav "administratīvs akts" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, jo šajā iebildumā nav ietverts neviens noteikums, kurš varētu pārkāpt tiesību aktus vides jomā, kā tie definēti minētās regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktā. Strīdīgā iebilduma izteikšana pret jaunu noteikumu pieņemšanu *IOTC* ietvaros neizraisot nekādu negatīvu ietekmi uz Savienības vides politikas mērķiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

16 Prasītājas, ko atbalsta *Blue Marine Foundation*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Francijas Republika, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

18 Prasības pamatošanai prasītāja ir izvirzījusi trīs pamatus. Pirmais pamats būtībā attiecas uz Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta pārkāpumu. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts piesardzības princips. Trešais pamats attiecas uz to, ka ir pārkāpta Padomes Regula (EK) Nr. 1224/2009 (2009. gada 20. novembris), ar ko izveido Kopienas kontroles sistēmu, lai nodrošinātu atbilstību kopējās zivsaimniecības politikas noteikumiem, un groza Regulas (EK) Nr. 847/96, (EK) Nr. 2371/2002, (EK) Nr. 811/2004, (EK) Nr. 768/2005, (EK) Nr. 2115/2005, (EK) Nr. 2166/2005, (EK) Nr. 388/2006, (EK) Nr. 509/2007, (EK) Nr. 676/2007, (EK) Nr. 1098/2007, (EK) Nr. 1300/2008 un (EK) Nr. 1342/2008, un atceļ Regulas (EEK) Nr. 2847/93, (EK) Nr. 1627/94 un (EK) Nr. 1966/2006 (OV 2009, L 343, 1. lpp.).

19 Ar pirmo pamatu prasītāja, kuru atbalsta *Blue Marine Foundation*, būtībā apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini kā nepieņemamu noraidījusi tās pieprasījumu pārskatīt strīdīgo iebildumu, pamatojoties uz to, ka tajā nav ietverti "noteikumi, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Proti, ar strīdīgo iebildumu esot pārkāpts, pirmkārt, piesardzības princips un, otrkārt, Regula Nr. 1224/2009. Šādi pārkāpumi patiešām esot Savienības tiesību aktu vides jomā pārkāpumi neatkarīgi no Rezolūcijas Nr. 23/02 īstenošanas Savienības tiesību sistēmā.

20 Komisija, kuru atbalsta Spānijas Karaliste un Francijas Republika, apstrīd prasītājas argumentāciju. Vispirms tā apgalvo, ka pirmais pamats ir nepieņemams, jo tajā ir vispārīga atsauce uz pārskatīšanas pieprasījumu. Tātad tajā neesot ietverti būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem tas ir balstīts. Pakārtoti – tā apgalvo, ka pirmais pamats nav pamatots. Proti, prasītāja neesot pierādījusi, kādā veidā strīdīgais iebildums varētu negatīvi ietekmēt LESD 191. pantā izklāstīto Savienības politikas vides jomā mērķu īstenošanu.

21 Komisija šajā ziņā uzsver, ka lēmums iebilst pret jaunu *IOTC* noteikumu pieņemšanu, vienlaikus turpinot ievērot spēkā esošo Savienības tiesisko regulējumu, nevar izraisīt negatīvu ietekmi uz Savienības vides politikas mērķiem un tādējādi ar to pašu par sevi nevar pārkāpt tiesību aktus vides jomā Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.

Par pirmā pamata pieņemamību

22 Attiecībā uz pirmā pamata pieņemamību Komisija bez īpaša pamatojuma uzskata, ka prasītāja tikai atkārto sava pieprasījuma veikt iekšēju pārskatīšanu pamatojumu.

23 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktam prasības pieteikumā jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka šai norādei jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu lemt par prasību attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam (spriedums, 2017. gada 7. marts, *United Parcel Service*/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, 191. punkts).

24 Tāpat jāatgādina: lai prasība Vispārējā tiesā būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņotā un saprotamā veidā – no paša prasības pieteikuma teksta. Kaut arī ir taisnība, ka atsevišķos jautājumos prasības pieteikuma pamattekstu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt to galveno juridisko argumentu neesību, kam atbilstoši iepriekš atgādinātajām tiesību normām ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā (skat. spriedumu, 2017. gada 7. marts, *United Parcel Service*/Komisija, T-194/13, EU:T:2017:144, 192. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Šajā lietā, lasot prasības pieteikuma 48.–51. punktu, kas attiecas uz pirmo pamatu, kā arī 42.–47. punktu par jēdzienu "noteikumi, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā", jākonstatē, ka faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem prasītāja pamato savu argumentāciju, kas rezumēta šā sprieduma 19. punktā, uzreiz ir saprotami, ņemot vērā paša prasības pieteikuma tekstu, pat ja prasītāja atsaucas uz savu pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu un otro un trešo pamatu, lai pierādītu, ka ar strīdīgo iebildumu ir pārkāpts piesardzības princips, kā arī Regula Nr. 1224/2009.

26 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka – pretēji tam, ko apgalvo Komisija, – pirmais pamats ir pieņemams, ņemot vērā Reglamenta 76. panta d) punkta prasības.

Par pirmā pamata pamatotību

27 Saskaņā ar Orhūsas regulas 10. panta 1. punktu jebkura NVO vai citi sabiedrības locekļi, kas atbilst šīs regulas 11. pantā izklāstītajiem kritērijiem, ir tiesīgi Savienības iestādei vai struktūrai, kura ir pieņēmusi administratīvu aktu vai – ja ir konstatēta iespējama administratīva bezdarbība – kurai būtu bijis jāpieņem šāds akts, iesniegt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu, pamatojoties uz to, ka šāds akts vai bezdarbība pārkāpj tiesību aktus vides jomā minētās regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē. Šāds pieprasījums jāiesniedz rakstiski un termiņā, kas nepārsniedz astoņas nedēļas pēc administratīvā akta pieņemšanas, paziņošanas vai publicēšanas, atkarībā no tā, kura no šīm darbībām notiek vēlāk, vai – ja ir konstatēta iespējama administratīva bezdarbība – astoņas nedēļas pēc dienas, kad administratīvajam aktam bija jābūt pieņemtam. Minētajā pieprasījumā norāda pārskatīšanas pamatojumu.

28 Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā jēdziens "administratīvs akts" minētās regulas piemērošanas nolūkiem ir definēts kā "jebkurš tāds Savienības iestādes vai struktūras pieņemts neleģislatīvs akts, kam ir juridiskas sekas un ārēja ietekme un kas ietver noteikumus, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta nozīmē".

29 Saskaņā ar Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunktu "tiesību akti vides jomā" ir "Savienības tiesību akti, kas, neatkarīgi no to tiesiskā pamata, veicina Savienības vides politikas mērķu sasniegšanu, kā noteikts [LESD]: saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti, aizsargāt cilvēku veselību, apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus un starptautiskā līmenī veicināt pasākumus, kas risina reģionu vai pasaules mēroga vides problēmas".

30 Šādos apstākļos pieprasījuma veikt iekšēju pārskatīšanu pieņemamība faktiski ir atkarīga no tāda administratīva akta vai administratīvas bezdarbības esības, kas var pārkāpt tiesību aktus vides jomā Orhūsas regulas izpratnē (rīkojums, 2024. gada 6. jūnijs, *Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice*/Padome, T-1151/23, nav publicēts, EU:T:2024:391, 12. punkts).

31 Ņemot vērā tieši šos apsvērumus, jāizvērtē prasītājas argumenti un jānosaka, vai Komisija varēja noraidīt kā nepieņemamu pieprasījumu pārskatīt strīdīgo iebildumu, pamatojoties uz to, ka tajā nav ietverti "noteikumi, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

32 Šajā lietā apstrīdētajā lēmumā Komisija apgalvo, ka tā vienīgi izteikusi iebildumu atbilstoši Nolīguma par [*IOTC*] izveidi IX panta 5. punktam. Šīs rīcības sekas esot tādas, ka Rezolūcija Nr. 23/02 Savienībai neesot saistoša, un tādējādi tai nebija pienākuma šo rezolūciju īstenot savā tiesību sistēmā.

33 Tādējādi Komisijas ieskatā "iebilduma izteikšana pret jaunu noteikumu pieņemšanu, vienlaikus turpinot ievērot spēkā esošo Savienības tiesisko regulējumu, tostarp Savienības tiesību aktus vides jomā, neizraisa negatīvu ietekmi uz Savienības vides politikas mērķiem un ar to pašu par sevi nevar pārkāpt tiesību aktus vides jomā Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē" (apstrīdētā lēmuma 2.1. punkts).

34 Uzreiz jānorāda, ka pieprasījumu veikt pārskatīšanu Komisija ir noraidījusi nevis kā nepamatotu, jo ar strīdīgo iebildumu netiekot pārkāpti tiesību akti vides jomā, bet gan kā "nepieņemamu", pamatojoties uz to, ka šajā iebildumā nav ietverts neviens "noteikums, kurš var pārkāpt tiesību aktus vides jomā" Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, un ka tāpēc tas nav "administratīvs akts" šīs regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

35 Šajā ziņā jānorāda, ka administratīvie akti, par kuriem atbilstoši Orhūsas regulas 10. pantam var iesniegt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu, saskaņā ar šīs regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu ir Savienības iestādes vai struktūras pieņemti neleģislatīvi akti, kam ir juridiskas sekas un ārēja ietekme un kas ietver noteikumus, kuri var pārkāpt tiesību aktus vides jomā šīs regulas 2. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.

36 Šajā lietā Komisija prasītājas iesniegto pārskatīšanas pieprasījumu ir uzskatījusi par nepieņemamu tikai tāpēc, ka tas neattiecas uz tiesību aktu, kurā ir ietverti noteikumi, kas varētu pārkāpt tiesību aktus vides jomā. Tātad jānorāda, ka Komisija nav noraidījusi pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu kā nepieņemamu tāpēc, ka šajā lietā nebūtu izpildīti citi nosacījumi, kuri attiecībā uz šādiem pieprasījumiem minēti Orhūsas regulas 10. panta 1. punktā vai kuri izriet no Orhūsas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta attiecībā uz jēdzienu "administratīvs akts".

37 Saistībā ar jautājumu, vai aplūkojamais pārskatīšanas pieprasījums attiecas uz aktu, kas var pārkāpt tiesību aktus vides jomā, jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas 2021/1767 10. apsvērumu, izvērtējot, vai administratīvajā aktā ir noteikumi, kas to ietekmes dēļ varētu pārkāpt tiesību aktus vides jomā, jāņem vērā, vai šādi noteikumi varētu negatīvi ietekmēt tādu LESD 191. pantā izklāstīto Savienības politikas vides jomā mērķu īstenošanu, kuri ir – "apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus" un "sekmē[t] starptautiska mēroga pasākumus, [kas risina] reģionālas un pasaules vides problēmas".

38 Pieprasījumā veikt pārskatīšanu prasītāja, kuru jau šajā administratīvajā posmā atbalsta *Blue Marine Foundation*, apgalvo, ka strīdīgais iebildums varēja būt pretrunā LESD 191. pantā nostiprinātajam piesardzības principam. Turklāt, konkrētāk, ar strīdīgo iebildumu tiekot pārkāpts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1380/2013 (2013. gada 11. decembris) par kopējo zivsaimniecības politiku un ar ko groza Padomes Regulas (EK) Nr. 1954/2003 un (EK) Nr. 1224/2009 un atceļ Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 un (EK) Nr. 639/2004 un Padomes Lēmumu 2004/585/EK (OV 2013, L 354, 22. lpp.) 2. panta 2. punkts, kurā noteikti kopējās zivsaimniecības politikas (KZP) mērķi, proti, "KZP tiek ievērota piesardzīga pieeja zvejniecības pārvaldībai, un tās mērķis ir nodrošināt to, lai dzīvo jūras bioloģisko resursu izmantošanas rezultātā iegūto sugu populācijas tiktu atjaunotas un uzturētas virs līmeņa, kas nodrošina maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu".

39 Prasītājas ieskatā strīdīgais iebildums nav saderīgs arī ar Regulu Nr. 1224/2009 par kontroli saistībā ar KZP. Šajā ziņā prasītāja uzsver – šīs regulas 14. panta 3. punktā ir paredzēts, ka "zvejas žurnālā reģistrētais uz kuģa paturēto zivju daudzums (kilogramos) drīkst būt aprēķināts ar pielaidi līdz 10 % attiecībā uz visām sugām". Pēc prasītājas domām, tas, ka Francijas un Spānijas flotes plaši izmanto ZPI Indijas okeānā, lai zvejotu tunzivis, veicina aplēšu šajā ziņā pārsniegšanu.

40 No tā izriet, ka pārskatīšanas pamatojums, kuru prasītāja ir norādījusi pārskatīšanas pieprasījumā, attiecas uz iespējamiem tādu konkrētu tiesību aktu vides jomā pārkāpumiem, kuros it īpaši ir nostiprināts piesardzības princips KZP jomā.

41 Šajā ziņā jānorāda, kā tas it īpaši izriet no šā sprieduma 10. un 11. punkta, ka Rezolūcijas Nr. 23/02 otrajā un trešajā apsvērumā kā mērķis ir minēta zivju krājumu saglabāšana.

42 Tādējādi, izsakot strīdīgo iebildumu, Savienība ir aktīvi iebildusi pret tādu pasākumu pieņemšanu, kuru mērķis ir palielināt noteiktu zivju krājumu aizsardzību. Konkrētāk, minētā iebilduma rezultātā Savienībai nebija pienākuma savā tiesību sistēmā ieviest un īstenot Rezolūcijā Nr. 23/02 paredzētos pasākumus.

43 Tāpēc – pretēji tam, ko Komisija ir norādījusi apstrīdētajā lēmumā, un lai gan strīdīgais iebildums nav izraisījis nekādas izmaiņas Savienības tiesību aktos vides jomā – tas varēja negatīvi ietekmēt LESD 191. pantā izklāstīto Savienības politikas vides jomā mērķu īstenošanu.

44 Šādā kontekstā jānorāda – no Orhūsas regulas 11. apsvēruma izriet, ka pat par bezdarbību var iesniegt pārskatīšanas pieprasījumu, lai gan pēc definīcijas šādas bezdarbības gadījumā Savienības tiesību akti vides jomā netiek grozīti.

45 Šādos apstākļos Komisija kļūdaini kā nepieņemamu ir noraidījusi prasītājas pārskatīšanas pieprasījumu apstrīdētajā lēmumā norādītā iemesla dēļ, nepārbaudot pēc būtības, vai prasītājas minētie pārskatīšanas iemesli varēja pamatot ticamas šaubas, proti, būtiskas šaubas attiecībā uz Savienības iestādes vai struktūras veikto vides tiesību aktu vērtējumu, izsakot strīdīgo iebildumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 12. septembris, *TestBioTech* u.c./Komisija, C-82/17 P, EU:C:2019:719, 69. punkts, un 2021. gada 6. oktobris, *ClientEarth*/Komisija, C-458/19 P, EU:C:2021:802, 60. punkts).

46 Tāpēc prasības pirmais pamats jāapmierina un apstrīdētais lēmums jāatceļ, neizvērtējot otro un trešo pamatu.

Par tiesāšanās izdevumiem

47 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

48 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Tāpēc Spānijas Karaliste un Francijas Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

49 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 3. punktu Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā un kas nav šā panta 1. un 2. punktā minētā persona, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai. *Blue Marine Foundation*, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati, jo tā nav lūgusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Komisijas lēmumu, kurš paziņots *Bloom* ar 2023. gada 30. augusta vēstuli ar atsauci Ares (2023) 5917994 un ar kuru kā nepieņemams ir noraidīts tās pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu attiecībā uz Komisijas vēstuli, ar ko tika izteikts iebildums pret Rezolūciju Nr. 23/02 par zivju pievilināšanas ierīču pārvaldību Indijas okeāna tunzivju komisijas kompetences apgabalā.**

2) **Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Bloom* tiesāšanās izdevumus.**

3) **Spānijas Karaliste, Francijas Republika un *Blue Marine Foundation* savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2025. gada 23. jūlijā.

[Paraksti]